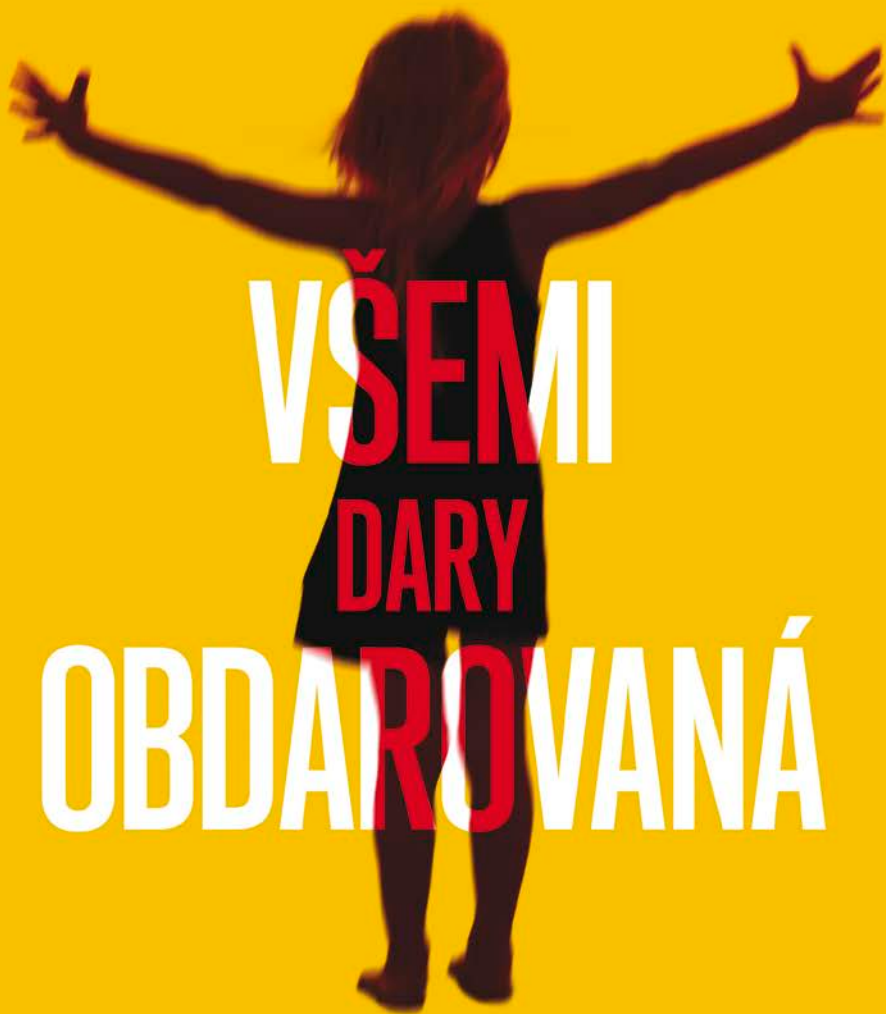

Schovejte si svá tajemství tam, kde je příšery nenajdou

VŠEMI DARY OBDAROVANÁ

POSTAPOKALYPTICKÝ THRILLER

M. R. CAREY

Host

Kapitola 1

Jmenuje se Melanie. V řečtině to znamená „černá dívka“, ale Melaniina pleť je ve skutečnosti velmi světlá, takže si říká, že to pro ni možná není moc dobré jméno. Moc se jí líbí jméno Pandora, ale nemá na výběr. Slečna Justineauová rozdává jména z dlouhého seznamu, nové děti dostanou to první z řádky holčičích nebo klučičích jmen a tak to prostě je, jak říká slečna Justineauová.

Teď už ale dlouho žádné nové děti nepřibyly. Melanie neví proč. Bývalo jich spousta — každý týden, nebo alespoň každých pár týdnů, se v noci ozývaly hlasy. Zamumlané rozkazy, stížnosti, občasné zaklení. Prásknutí dveří od cely. A pak, po nějaké době, většinou po měsíci nebo dvou, se ve třídě objevila nová tvář — nové děvče nebo chlapec, kteří se ještě ani nenaučili mluvit. Ale zvládli to rychle.

I Melanie byla kdysi nová, ale moc si na to nevzpomíná, protože to bylo už dávno. Bylo to předtím, než znala slova, kolem byly jen věci beze jmen a takové vám v mysli nezůstanou. Vypadnou a jsou pryč.

Teď je jí deset a pleť má jako princezna z pohádky — bílou jako sníh. Takže ví, že až vyroste, bude krásná a princové se budou hnát k její věži, aby ji zachránili.

Tedy za předpokladu, že nějakou věž mít bude.

Zatím má celu, chodbu, třídu a sprchu.

Její cela je malá a čtvercová. Je v ní postel, židle a stůl. Na šedě vymalovaných stěnách visí obrázky — jeden velký s Amazonským pralesem a pak menší s kočičkou, která

z talířku pije mléko. Seržant a jeho vojáci někdy děti v celách prohodí, takže Melanie ví, že v některých celách jsou jiné obrázky. Mívávala koníka na louce a horu se zasněženým vrcholkem a ty se jí líbily víc.

Obrázky vybírá slečna Justineauová. Vystřihne je z kupy starých časopisů, které mají ve třídě, a na zeď je přilepí kousky modré lepidivé hmoty. Tu si schraňuje jako Moliérův Lakomec. Vždycky když nějaký obrázek sundá nebo přelepí, seškrábe hmotu ze zdi až do posledního kousku a přimáčkne ji ke zbytku, který si v kuličce schovává ve stolku.

„Co je pryč, to je pryč,“ říkává slečna Justineauová.

Na chodbě je po levé straně dvacet dveří a po pravé osmnáct. Dveře jsou také na každém konci chodby. Jedny mají červenou barvu a vedou do třídy, takže Melanie tomu kusu chodby říká chodba u třídy. Dveře na druhém konci chodby jsou holé, šedivé a opravdu bytelné. Těžko říct, kam vlastně vedou. Jednou, když Melanii zrovna vezli zpátky do cely, byly dveře sundané z pantů, pár mužů je opravovalo a Melanie viděla, že je na nich spousta zástrček a závor, takže až je zase zavřou, jen tak někdo je neotevře. Za dveřmi bylo dlouhatánské betonové schodiště vedoucí nahoru i dolů. Nic z toho neměla vidět, a když ji seržant zaparkoval v cele, řekl: „Seš nějaká moc zvědavá, potvoro,“ a zabouchnul dveře. Ale Melanie to viděla a dobře si na to pamatuje.

Taky naslouchá a z rozhovorů, ke kterým se náhodou nachomýtla, si domyslela, že je tohle místo spojené s některými dalšími místy, které nikdy neviděla. Tohle musí být hlavní budova. Je součástí základny jménem Hotel Echo. Všechno se nachází v oblasti 6, ze které je to do Londýna čtyřicet osm kilometrů na jih a do Majáku pak ještě dalších sedmdesát — a za ním je pak už jenom moře. Většina

oblasti 6 je čistá, ale to jen díky výpalným hlídkám a jejich granátům. A Melanie si je docela jistá, že od toho tu základna stojí. Vysílá výpalné hlídky, aby se zbavovaly hladovců.

Výpalné hlídky si musí dávat dobrý pozor, protože venku se hladovců potuluje pořád ještě hodně. Když vás ucítí, půjdou za vámi třeba stovky kilometrů, a když vás chytí, tak vás sežerou. Melanie je ráda, že žije v hlavní budově za velkými železnými dveřmi, protože tam je v bezpečí.

Maják je úplně jiný než základna. Je to celé veliké město plné lidí a budov, co sahají až k nebi. Z jedné strany má moře a ze všech dalších příkopy a minové pole, takže se tam hladovci nedostanou. V Majáku za celý život nemusíte vidět ani jednoho. A všechno je to tak veliké, že tam společně žijí snad stamiliardy lidí.

Melanie doufá, že se jednoho dne do Majáku dostane. Až se splní mise a až (to jednou řekla doktorka Caldwellová) se všechno zabalí a uklidí. Melanie si ten den zkouší představit — železné dveře se zavřou jako stránky knihy a pak přijde... něco jiného. Všichni odejdou někam jinam.

Budou se bát, ale nakonec to bude skvělé!

Šedivými železnými dveřmi přijde každé ráno nejdříve seržant, pak vojáci a nakonec vyučující. Projdou chodbou, minou Melaniiny dveře a jsou cítit silným nahořklým chemickým zápachem. Není to příjemná vůně, ale i tak Melanii dělá radost, protože to znamená, že začíná vyučování.

Když Melanie zaslechne cvaknutí západky a kroky, přiběhne ke dveřím cely a na špičkách kouká dveřním okénkem, jak chodbou procházejí lidé. Zavolá na ně a popřeje jim dobré ráno, ale nemají v popisu práce jí odpovídat a většinou to nedělají. Seržant a vojáci nepozdraví nikdy, ani doktorka Caldwellová a pan Whitaker. Doktorka Selkirková prochází kolem strašně rychle a nikdy se neohlíží,

takže jí Melanie ani nevidí do tváře. Ale někdy jí alespoň zamává slečna Justineauová nebo se na ni rychle pokradmu usměje slečna Mailerová.

Ten, kdo daný den vyučuje, jde přímo do třídy, zatímco vojáci začnou odmykat cely. Mají za úkol dovézt děti do třídy a potom jdou zase pryč. Musí to udělat předepsaným způsobem, který zabere spoustu času. Melanie je přesvědčená o tom, že to tak probíhá i u ostatních dětí, ale neví to jistě, protože se všechno děje uvnitř cely a ta jediná, kterou kdy Melanie viděla zevnitř, je její vlastní.

Na začátku seržant zabuší na dveře a zakřičí, aby se děti připravily. Většinou říká něco jako: „Přeprava!“ ale někdy k tomu něco dodá. „Přeprava, smradi!“ nebo „Přeprava! Tak se ukažte!“ V okénku se objeví jeho velký zjizvený obličej a kouká na Melanii, aby se ujistil, že už je venku z postele a připravuje se.

Melanie si vzpomíná, že jednou měl řeč — ne k dětem, ale k vojákům. „Někteří z vás jste nováčci. Nemáte ani páru, k čemu jste se to upsali, a netušíte, kde jste. Bojíte se těch zatracenejch zrůdiček? Výborně. Pěkně si ten svůj strach vopečovávejte. Čím víc se budete bát, tím menší bude šance, že něco poserete.“ Pak zakřičel: „Přeprava!“ a to bylo štěstí, protože Melanie by bez toho nepoznala, jestli se má chystat, nebo ne.

Potom, co seržant zavelí: „Přeprava!“ se Melanie rychle obleče do bílé haleny, která visí vedle dveří, a do bílých kalhot z poličky na stěně. Pak se posadí do vozíku u nohou postele, přesně tak, jak ji to učili. Položí ruce na opěrky a nohy na podnožku. Zavře oči a čeká. Při čekání počítá. Nejvíc napočítala dva tisíce pět set dvacet šest a nejmíň tisíc devět set jedna.

Když se otočí klíč v zámku, přestane počítat a otevře oči. Seržant vejde dovnitř s pistolí a namíří ji na ni. Dva z jeho vojáků vstoupí dovnitř a zapnou a utáhnou jí přezky kolem kotníků a zápěstí. Je tu i popruh na krk, ten upevní až nakonec, když má znehybněné ruce i nohy, a vždycky ho zapínají zezadu. Je navržený tak, aby Melanii vůbec nemuseli dávat ruce před obličej. Melanie někdy prohodí: „Však já nekoušu.“ Myslí to jako vtip, ale vojáci se nikdy nezasmějí. Seržant se zasmál, jen když to řekla poprvé, ale byl to zlý smích. Potom řekl: „Jako kdybysme ti k tomu snad dali příležitost, poupátko.“

Když je Melanie celá přivázaná ke křeslu a nemůže pohnout rukama, nohama ani hlavou, zavezou ji do třídy a zaparkují ji u lavice. Učitelka (nebo učitel, když má zrovna službu pan Whitaker, jediný muž v učitelském sboru) někdy mluví s některým jiným žákem nebo něco píše na tabuli, ale většinou na chvíli přestane a pozdraví: „Dobré ráno, Melanie.“ Tak se i děti, které sedí v přední části třídy, dozví, že Melanie už je ve třídě, a mohou ji taky pozdravit. Většina z nich ji samozřejmě nevidí, protože taky sedí na kolečkových křeslech, mají znehybněné krky a nemůžou se otočit.

Tohle — vojáci přivezou žáka na vozíku, učitelka mu popřeje dobré ráno a pak ho sborově pozdraví i ostatní děti — se opakuje ještě devětkrát, protože po Melanii přivázejí do třídy ještě devět dalších dětí. Jednou z nich je Anne, která bývala Melaniina nejlepší kamarádka ze třídy a možná ještě je, jenomže když žáky naposledy rozsazovali (seržant tomu říká „míchání balíčku“), skončily každá úplně jinde a těžko se kamarádí s někým, s kým nemůžete mluvit. Další je pak Kenny, ale toho Melanie nemá ráda,

protože jí říká Melounie nebo M-M-M-M-Melanie, aby jí připomněl, že dřív čas od času koktala.

Když už jsou všechny děti ve třídě, začne vyučování. Každý den procvičují čtení a počítání a každý den píšou opakovací písemky, ale jinak to vypadá, že není daný žádný rozvrh. Některé učitelky předčítají z knížek a pak dětem o přečteném příběhu pokládají otázky. Jiné se s dětmi učí fakta, data, tabulky a rovnice a to jde Melanii moc dobře. Zná všechny krále i královny Anglie i dobu jejich vlády, zná všechna města Spojeného království včetně rozlohy a počtu obyvatel a řek, které jimi protékají (pokud tam nějaké řeky jsou), a jejich hesla (pokud nějaká mají). Zná taky hlavní města Evropy a jejich počty obyvatel a roky, kdy válčila s Británií, což se během historie postupně týkalo skoro všech.

Zapamatovat si to všechno jí nepříjde vůbec těžké, dělá to, aby se nenudila, protože nuda je skoro to nejhorší. Pokud zná u nějakého města rozlohu a počet obyvatel, může si spočítat hustotu zalidnění a pak pomocí regresní analýzy odhadnout, kolik lidí tam bude za deset, dvacet nebo třicet let.

Ale s tím je trochu problém. Melanie se o britských městech učí v hodinách pana Whitakera, ale není si jistá, jestli jsou všechny údaje správné. Jednoho dne se totiž pan Whitaker choval trochu divně, mluvil úlisným tónem a řekl něco, co Melanii dělá starosti. Ptala se ho, jestli je 1 036 900 počet obyvatel celého Birminghamu i s předměstími, nebo jen centra, a pan Whitaker odpověděl: „Není to jedno? Na tom už stejně nezáleží. Řekl jsem vám to jenom proto, že máme třicet let staré učebnice.“

Melanie se nevzdala, protože věděla, že Birmingham je hned po Londýně druhé největší britské město, a chtěla si být jistá, že má přesná čísla: „Ale podle sčítání lidu z roku...“

Pan Whitaker ji přerušil: „Prokrista, Melanie, na tom nezáleží. Vždyť to je prehistorie! Nic z toho už dávno není. Vůbec, vůbec nic. Počet obyvatel Birminghamu je nula.“

Takže je možné, a dokonce pravděpodobné, že bude Melanie muset některé svoje zápisky trochu zaktualizovat.

Děti se učí v pondělí, v úterý, ve středu, ve čtvrtek a v pátek. V sobotu jsou celý den zamčené v celách a rozhlas jim přehrává hudbu. Ten den nikdo nepřijde, ani seržant, a muzika je moc hlasitá na to, aby se při ní dalo mluvit. Melanii už kdysi napadlo, že vymyslí jazyk, kde budou místo slov znaky, takže by se spolu děti mohly bavit přes dveřní okénka. Tak se do toho pustila a celý jazyk vymyslela, což bylo samo o sobě zábavné, ale když se slečny Justineauové zeptala, jestli by ho mohla naučit ostatní děti ve třídě, slečna Justineauová ji příkře odmítla. Chtěla, aby jí Melanie slíbila, že o svém jazyce nepoví nikomu z ostatních učitelů, a už vůbec ne seržantovi. „Ten už je i tak dost paranoidní,“ řekla. „Jestli si bude myslet, že se mu za zády domlouváte, přijde o rozum úplně.“

Takže nakonec Melanie ostatní děti znakový jazyk nenaučila.

Soboty jsou dlouhé, nudné a strašlivě se táhnou. Melanie si za zvuků hudby hlasitě vypráví některé z příběhů, které si četli ve třídě, nebo si prozpěvuje matematické důkazy, třeba ten o nekonečném počtu prvočísel. Tohle klidně může dělat nahlas, protože ji přes hudbu není slyšet. Jinak by přišel seržant a nakázal by jí, aby přestala.

Melanie ví, že seržant bývá v hlavní budově i o sobotách, protože když jednou Ronnie tak dlouho bušila do okénka ve dveřích, až jí začala krvácet ruka a celá se jí rozedrala, seržant přišel. Přivedl dva vojáky a všichni tři byli oblečení v mohutných úborech, které jim zakrývaly

obličej. Vešli dovnitř a podle zvuků si Melanie domyslela, že se Ronnie pokusili přivázat k vozíku. Rámus taky naznačoval, že Ronnie bojovala a ztěžovala jim to, protože pořád volala: „Nechte mě být! Nechte mě být!“ Pak se dlouho ozývaly rány a jeden ze seržantových mužů zařval: „Ježišikriste, ne...“ a pak křičeli i ostatní a někdo varoval: „Chyťte jí druhou ruku! Držte ji!“ a pak už bylo zase ticho.

Co se stalo potom, Melanie nevěděla. Vojáci pak prošli chodbou a zakryli všechna dveřní okénka, takže děti neviděly ven. Zůstaly celý den zamčené. Další pondělí už Ronnie do třídy nepřišla a zdálo se, že nikdo neví, co se s ní stalo. Melanie si představuje, že je někde na základně další třída, kam Ronnie poslali, takže by se jednoho dne, až seržant zase zamíchá balíček, mohla vrátit. Ale ve chvílích, kdy na to nedokáže přestat myslet, je přesvědčená o tom, že doopravdy seržant odvedl Ronnie pryč, potrestal ji a už jí nikdy nedovolí, aby se s ostatními viděla.

Neděle jsou stejné jako soboty, až na to, že je svačina a sprcha. Ráno děti uvážou do křesel, jako kdyby to byl normální školní den, ale nepřivážou jim pravé ruce. Pak je dovezou do sprch, které jsou umístěné za posledními dveřmi vpravo od šedých železných dveří.

V bíle vykachličkovaných, holých sprchách pak děti sedí a čekají, až je tam přivezou všechny. Pak jim vojáci donesou misky se svačinou a lžíce. Každému dítěti položí do klína misku, ve které už je lžíce zabodnutá.

V miskách jsou statisíce červů, kteří se svíjí a plazí jeden přes druhého.

A děti jí.

V příbězích, které si četly ve škole, někdy děti jí i jiné věci — koláče a čokoládu a párky a kaše a sladkosti a špagety a rízky. Ale tyhle děti jí jen červy a jí je jednou týdně,

protože — jak Melanii jednou vysvětlila doktorka Selkirková — jejich těla neuvěřitelně efektivně zpracovávají proteiny. Nic dalšího už jíst nemusí, dokonce ani nemusí pít. Z červů dostanou všechno, co potřebují.

Až dojí a seberou jim misky, vojáci odejdou, zavřou dveře a zapečetí je. Ve sprchách je pak úplná tma, protože tam nejsou žádná světla. V trubkách to začne chropotat, jako když se někdo snaží potlačit smích, a ze stropu začne stříkat chemický sprej.

Jde o tu samou chemikálii, kterou mají na sobě i učitelé, seržant a vojáci, nebo alespoň páchne stejně, ale je mnohem silnější. Ze začátku trochu pálí. Pak pálí hodně. Melanie z ní má zarudlé a nateklé oči a nic nevidí. Ale z pokožky i z oblečení se sprej rychle vypaří, takže po další půlhodině sezení v tiché, temné místnosti zůstane jen zápach, a ten se nakonec taky ztratí, nebo si na něj Melanie alespoň zvykne natolik, že jí přestane vadit. Děti sedí a tiše čekají, až vojáci odemknou dveře a vyvezou je ven. Takhle se děti myjí, a právě proto je neděle asi nejhorším dnem v týdnu.

Nejlepší den v týdnu je každý, kdy učí slečna Justineauová. Není to pokaždé ten stejný den a někdy přes týden nepřijde vůbec, ale kdykoli Melanii dovezou do třídy a uvidí tam slečnu Justineauovou, pocítí vlnu ryzího štěstí, jako kdyby jí srdce vyletělo až do oblak.

Na hodinách slečny Justineauové se nikdy nikdo nenudí. Melanii těší už jen pohled na ni. Ráda hádá, co bude mít slečna Justineauová na sobě a jestli bude mít vlasy sčesané, nebo rozpuštěné. Většinou je má rozpuštěné a jsou dlouhé a tmavé a hodně vlnité, takže vypadají jako vodopád. Ale někdy si je na zátylku sváže do pevného drdolu a to je taky hezké, protože pak víc vynikne její tvář, jako kdyby

byla socha u stěny chrámu, podpírající strop. Karyatida. Ale tvář slečny Justineauové i tak poutá pozornost, protože její pleť má krásnou, překrásnou barvu. Je temně hnědá jako kůra stromů na Melaniině obrázku pralesa, kde semínka klíčí jen v popelu po lesním požáru, nebo jako káva, kterou si slečna Justineauová o přestávce nalévá z termosky. Ale je ještě tmavší a sytější než kůra nebo káva a je v ní ještě spousta dalších barev, takže vlastně nejde k ničemu přirovnat. Můžete jenom říct, že je stejně tmavá, jako je Melaniina pokožka světlá.

A někdy nosí slečna Justineauová šál uvázaný kolem krku a přehozený přes ramena. Tehdy si Melanie říká, že vypadá buď jako pirátka, nebo jako žena z města Hameln, když do něj přišel Krysař. Ale hamelnské ženy z obrázku v knížce slečny Justineauové byly většinou staré a sehnuté, kdežto slečna Justineauová je mladá a vůbec ne sehnutá, ale vysoká a moc krásná. Takže je spíš jako pirátka, až na to, že nemá vysoké boty a šavli.

Když slečna Justineauová učí, je celý den plný úžasných věcí. Někdy čte nahlas básničku nebo přinese flétnu a hraje na ni, jindy dětem ukazuje obrázky v knížkách a vypráví jim příběhy o lidech, kteří na nich jsou. A tak se z obrázku v knížce Melanie dozvěděla o Pandoře a Epimetheovi a skříňce plné všeho zla na světě. Byla na něm žena, která otvírala skříňku a z té vylézala spousta strašlivých věcí. „Kdo to je?“ zeptala se Anne.

„To je Pandora,“ odpověděla slečna Justineauová. „Byla to úžasná žena. Všichni bohové jí požehnali a dali jí dary. To taky její jméno znamená: všemi dary obdarovaná. Byla chytrá, statečná, krásná, vtipná, prostě všechno, co si žena může přát. Ale měla jednu malou chybičku, byla hodně — opravdu strašně moc — zvědavá.“

To už byly děti jako na trní, okouzlené příběhem, a nakonec si ho vyslechly celý. Začal válkou mezi bohy a Titány a skončil tak, že Pandora otevřela skříňku a vypustila z ní všechno zlo.

Melanie řekla, že určitě nebylo správné potrestat Pandoru za to, co se stalo, protože to byla Diova past na smrtelníky a stvořil Pandoru takovou, jaká byla, přesně proto, aby past sklapla.

„Jen to řekni nahlas, sestro,“ vyzvala ji slečna Justineauová. „Muži si užijí a ženy to odnesou.“ A zasmála se. Melanie slečnu Justineauovou rozesmála! Byl to tehdy skvělý den, i když nevěděla, proč byla její poznámka tak legrační.

Jediný problém je, že dny, kdy učí slečna Justineauová, ubíhají moc rychle. Každá vteřina je tak drahocenná, že Melanie ani nemrká — jen sedí s očima doširoka otevřenými a vstřebává všechno, co slečna Justineauová říká, každou informaci se snaží si zapamatovat, aby na to pak mohla v cele vzpomínat. A kdykoli to jde, ptá se slečny Justineauové na různé věci, protože to, co slýchá a na co vzpomíná nejraději, je, když slečna Justineauová vysloví její jméno, Melanie. Tehdy si připadá jako ten nejdůležitější člověk na světě.

Kapitola 2

Jednou přijde seržant do třídy právě v den, kdy učí slečna Justineauová. Stojí vzadu, na konci místnosti, a tak si Melanie ani neuvědomí, že tam je, dokud ho neuslyší promluvit. Zrovna když slečna Justineauová povídá: „...a tentokrát Pú a Prasátko napočítali ve sněhu tři šlápoty,“ přeruší ji seržant: „Co to má k sakru bejt?“

Slečna Justineauová zmlkne a rozhlédne se. „Čtu dětem pohádku, seržante Parksi,“ povídá.

„To vidím,“ odvětí seržant. „Myslel jsem, že je máte zkoušet, ne jim dělat divadlo.“

Slečna Justineauová strne. Pokud ji neznáte tak dobře jako Melanie a nepozorujete ji stejně pečlivě, sotva si toho všimnete. Hned ji to zase přejde, a když promluví, zní její hlas stejně jako vždycky a není v něm ani stopa rozčilení. „Přesně to taky děláme,“ odpoví. „Je důležité vidět, jak zpracovávají informace. Ale abychom dostali data, nejdříve musíme nějaká vložit.“

„Data?“ opakuje seržant. „Tím myslíte fakta?“

„Ne. Nejenom fakta. Myšlenky.“

„No jasně, Medvídek Pú je prvotřídních myšlenek plnej.“ Seržant mluví sarkasticky. Melanie sarkasmu rozumí — říkáte úplně opak toho, co si myslíte. „Vážně, mrháte časem. Jestli jim chcete něco vykládat, povězte jim o Jacku Rozparovači a Charlesi Mansonovi.“

„Jsou to děti,“ ohradí se slečna Justineauová.

„Ne.“

„Mentalitou ano. Jsou to děti.“

„Nasrat na nějakou mentalitu,“ řekne seržant a zní u toho už docela rozzlobeně. „Přesně kvůli tomu, co jste teď řekla, byste jim žádnýho Medvídka Pú číst neměla. Jestli s tím budete pokračovat, začnete o nich přemejšlet jako o opravdovejch dětech. A pak uděláte chybu a jednoho z nich odvážete, protože potřebuje pomazlit nebo kýho šlaka. A nemusím vám říkat, co se stane pak.“

Seržant předstoupí před třídu a pak udělá něco opravdu strašlivého. Vyhrne si rukáv až po loket a podrží odhalené předloktí Kennymu před obličejem — přímo před nosem, jen pár centimetrů od něj. Nejdřív se nic neděje, ale pak si seržant plivne do dlaně a sliny si po předloktí rozetře, jako kdyby z něj něco stíral.

„Nedělejte to,“ prosí slečna Justineauová. „Nedělejte mu to.“ Ale seržant jí neodpoví a ani se na ni nepodívá.

Melanie sedí čtyři místa stranou od Kennyho, takže všechno dobře vidí. Kenny úplně ztuhne, pak doširoka rozevře pusku a začne zuby chňapat seržantovi po předloktí, na které samozřejmě nedosáhne. Z koutku mu začne vytékat slina, ale protože děti vůbec nedostávají napít, je hutná, skoro tuhá a třese se Kennymu na bradě, zatímco on se snaží seržantovi zakousnout do ruky a u toho sténá a kvílí.

Už tohle je dost strašné, ale je ještě hůř — obě děti vedle Kennyho s tím začnou taky, jako kdyby to od něj chytily, a děti sedící za ním sebou začnou škubat a třást se, jako kdyby je někdo hodně bolestivě píchal do břicha.

„Vidíte?“ otočí se seržant na slečnu Justineauovou, aby měl jistotu, že to pochopila. A pak celý překvapený zamrká a možná si přeje, aby se na ni vůbec nepodíval, protože slečna Justineauová se na něj dívá, jako kdyby mu chtěla

dát facku, a tak seržant ruku odtáhne a pokrčí rameny, jako kdyby mu na tom stejně nikdy nezáleželo.

„Ne každej, kdo vypadá jako člověk, člověk je,“ pronese.

„Jo,“ odvětlí slečna Justineauová. „V tom s vámi souhlasím.“

Kennymu padá hlava trochu na stranu, jen tak, jak mu dovolí popruh kolem krku, a pak maličko zachroptí.

„Neboj se, Kenny,“ uklidňuje ho učitelka. „Za chvíli to přejde. Pojďme pokračovat s pohádkou. Co vy na to? Chcete slyšet, jak to dopadlo s Púem a Prasátkem? Dovolíte, seržante? Prosím?“

Seržant se na ni podívá a zavrtí hlavou. „Nedopusťte, abyste si je oblíbila,“ varuje. „Víte, proč jsou tady. Sakra, vždyť vy to víte líp než...“

Ale slečna Justineauová už zase začne číst, jako kdyby ho vůbec neslyšela, jako by tam ani nebyl, a tak seržant nakonec odejde. Nebo možná pořád stojí vzadu ve třídě, ale Melanie si myslí, že ne, protože za chvíli učitelka vstane a zavře dveře. To by určitě udělala jenom tehdy, pokud by už byl seržant pryč.

Celou noc Melanie sotva spí. Pořád přemýšlí o tom, co seržant řekl, že děti nejsou opravdové děti, a jak se na něj slečna Justineauová podívala, když Kennymu udělal tu hroznou věc.

A vzpomíná, jak Kenny chňapal seržantovi po ruce jako pes. Přemýšlí, proč to udělal, a myslí si, že to možná ví, protože když si seržant potřel ruku slinou a zamával jí Kennymu před nosem, bylo to, jako kdyby byl pod tím nažklým chemickým zápachem cítit ještě jinak. A i když to Melanie cítila jen slabounce, točila se jí z toho hlava a žvýkáci svaly se jí začaly samy od sebe hýbat. Vlastně ani neví, co to bylo za pocit, protože se jí nikdy nic takového

nestalo a ani o tom neslyšela v žádném příběhu. Ale zdálo se to jako něco, co by měla dělat, a bylo to strašně naléhavé a důležité, jako by se její tělo rozhodlo ignorovat rozum a jednat bez jeho svolení.

Ale kromě toho všeho si taky uvědomí: seržant má jméno. Stejně jako učitelé. Stejně jako děti. Doteď Melanie viděla seržanta spíš jako boha nebo Titána, ale teď ví, že je stejný jako všichni ostatní, i když z něj má hrůzu. Není to jenom seržant, je to seržant Parks. A právě tahle obrovská změna vnímání ji, víc než co jiného, drží vzhůru až do rána, kdy se odemknou dveře a vejde obvyklé procesí.

A tak trochu se toho dne změnily i Melaniiny city ke slečně Justineauové. Nebo se spíš nezměnily vůbec, jen stonásobně zesílily. Na celém světě není nikdo hodnější nebo laskavější nebo krásnější než slečna Justineauová. Melanie si přeje, aby byla bohyní nebo Titánkou nebo trojskou válečnicí, aby se mohla za slečnu Justineauovou rvát a zachránit ji před Slonisky a Kolčavicemi. Sice ví, že Sloniska a Kolčavice jsou v Medvídkovi Pú a ne v řeckých bájích, ale ta slova se jí líbí, stejně jako představa, jak zachraňuje slečnu Justineauovou — ta se jí dokonce líbí natolik, že je teď její nejoblíbenější. Myslí na ni vždycky, když zrovna nepřemýšlí nad něčím jiným. Pak se dají zvládnout dokonce i neděle.

Takže když jednoho dne slečna Mailerová všem odváže pravá předloktí, dá jim psací podložky a poví jim, aby napsali příběh, píše Melanie právě tenhle. Slečnu Mailerovou samozřejmě zajímá jen jejich slovní zásoba a je jí vcelku jedno, o čem ty příběhy vlastně jsou. To je naprosto jasné, protože při zadávání připojí seznamy slov a slíbí, že za každé správně použité slovo žáci dostanou bod navíc.

Melanie se seznamu nedrží a nechá pracovat fantazii.